

враща съ снаж-тж си, и мъгла-та изчезва. Зачто си тж-женъ и скърбенъ, Ирмине, повѣлитель на Горма, обыколен-нж-тж съ море?

— Тжженъ съмъ азъ, и не е малка причина-та на моа-та скръбъ. Карморъ ты не си изгѣбвалъ дѣщеръ хѣ-кавицъ. Живъ е Колгаръ мжжественный, жива Яннира, най-хѣбава-та отъ мамы-тѣ. Цвѣти-жтх вѣтви-тѣ на кщца-та ти, Карморъ! но Ирминъ е най-сетный отъ рода си. Мраченъ одрь-тж ти о Дабро! крѣпкъ сжытж ти у гроба. Когда щешъ да са пробѣдишъ ты съ пѣсны-тѣ си, съ твоа сладкій гласъ.

Бѣчете Всенни вѣтрове, бѣче-те въ долчинж-тж, ечете рѣки панински! ечете бѣри въ мрака на мои-тѣ джебе! Авабай о мѣсѣцъ блѣдавый, авабай много пзти лице-то си ихъ распалины-тѣ облацы! Докарай ми на паматъ о-нжзи ношь, въ кой-ж-то паднахъ сички-тѣ ми дѣца; ко-га-то падна сильный Ириндалъ, кога-то повѣнж ликавж-тж Дабрж. Дабро, дѣще Дабро! прекрасна беше ты какбо-то мѣсѣцъ на Фѣра, бѣла като снѣгъ что пада, мила какбо-то дыханіе-то на нѣженъ вѣтрѣцъ. Крѣпкъ вѣ-лжж-тж ти, Ириндоле! взрзо копіе-то ти въ поле-то. И твойжтж погледъ какъ мъгла на влѣмы-тѣ, щитж-тж ти какъ чървенъ облакъ въ бѣрж. Ирмаръ, на войскъ чѣтов-ный, дойде да иска Дабринж-тж любовь. Не мѣ са та дзлаго противи. И радостна беше надежда-та на тѣхны-тѣ пріатели.

Братъ, сынъ одгаловъ, държалъ зложъ въ дѣшж-тж си: что-то братъ мѣ былъ убитъ отъ Ирмара. Той до-шелъ въ дѣрѣхи за морски: Прекрасна была ладійка-та мѣ надъ влѣмы-тѣ; косми-тѣ мѣ бѣли отъ старость: и важ-но-то мѣ чело спокойно. Най хѣбавице отъ жены-тѣ ка-залъ той — любезна дѣще Ирминова! тамо на близъ въ море-то, на еднж скалъ высокъ, клонато дѣрво израсло, плодове-тѣ мѣ отъ далечъ твърдѣ са пригодни показ-